

Księga ławników myślenickich 1700–1725

Rękopis Muzeum Niepodległości w Myślenicach, sygn. I/R/3065, s. 20-21

Edycja krytyczna: Maciej Mikuła

Sprawa nr 27

Konsens, sprzedaż, wykonanie wyroku sądu burgrabskiego. Anna Talarkówna, córka Jędrzeja Talarkowica i Zofii Łukowicówy, ze swym mężem Jąnem Letmantem zeznają, że nie wnieśli apelacji od wyroku sądu burgrabskiego z dnia 8 VII 1700 w sprawie z Jąnem Dziobkiem z tytułu prawa bliższości do części w folwarku Wierzajskiego, który nabyli od Stanisława Łukowica, Anny Skotnickiej i Zofii Panusiowej (transakcje 13 XII 1700 i 11 III 1701 – zob. nr 14 i 17), lecz zapewne wykonując ten wyrok, odsprzedają te części małżonkom Jąnowi Dziobkowi i Annie Gorączkównie, z pełną zgodą uprawnionych z tytułu prawa bliższości do tego gruntu, nabytego 13 IV 1695 r. przez Jąna Łukowica, ojca Zofii Łukowicówny. (30 V 1701)

Actum feria tertia intra octavas Sacratissimi Corporis Christi proxima die 30 Mai 1701.

Rezygnuje sławetny p. Jąn Letmant Dziobkom.

Przed sądem landwójtowskim ławniczym myślinickim i aktami stanąwszy osobą swoją uczciwą p. Anna Talarkówna, niegdy zmarłego Jędrzeja Talarkowica mieszczanina myślenickiego z Zofią Łukowicówną spółdzona córka, a uczciwego p. Jąna Letmanta małżonka, z przytomnością tegoż pomienionego małżonka swojego, zdrowi na ciele i umyśle, dobrowolnie słowy wyraźnymi wyznali są i wyznają. Iż oni odstąpiwszy od apelacji, którą byli od dekretu sądów burgrabskich de actu feria 5ta post festum Visitationis Beatae Virginis Mariae proxima die 8 Iuli Anno 1700 między sobą powodem z jednej uczciwym Jąnem Dziobkiem pozwanym na on czas z drugiej strony względem bliskości folwarku rzeczzonego Wierzajskiego ferowanego dworem JMCi pana kasztelana krakowskiego hetmana wielkiego koronnego¹ wytoczyli, a wkroczywszy [s. 21] w rzetelną z uczciwym Jąnem Dziobkiem o bliskość swoją i poczęstki folwarku ex sorte materna Wierzajskiego komplianacją i onę conditionibus inter se firmissionis zakończywszy, takową bliskość swoją i poczęstki, których sobie od sławetnego p. Stanisława Łukowica, sławetnej p. Anny Skotnickiej, także uczciwej Zofiej Panusiowej alias od sukcesorów Łukowicowskich za ukontentowaniem onych nabyli i przez zapisy sobie officiose sub actu feria sexta post festum Sanctorum Innocentium in Anno 1700 [31 XII 1700] et sub actu feria sexta post Dominicam

¹ Kaszt. krak. i hetmanem wielkim kor. był wówczas Stanisław Jan Jabłonowski. Spisy, urz. centr. kor., s. 43 (nr 131); Spisy, urz. krak., s. 62 (nr 129); T. Nowak, PSB, t. 10, 232–239.

Laetare in Anno 1701 [11 III 1701] uczynione rezygnacje otrzymali, przedali uczciwemu Janowi Dziobkowi i Annie Gorączkównie, małżonkom, tegoż folwarku od sławetnego p. Jąna Łukowica kupicielom i terażniejszym posesorom. A przedali za wiadomością wszystkich sukcesorów Łukowicowskich przy Myślimicach będących czasy wiecznymi, ze wszystkim prawem swoim, które im do tego gruntu służyło i którego sobie od konsukcesorów swoich a sukcesorów sławetnego p. Jąna Łukowica i Anny Podzorówny nabyli, nic sobie prawa bliskości, przynależności ani sukcesorom swoim lubo pobliższym krewnym do tego gruntu nie zostawując, ale wszystko prawo swoje, bliskość, dziedzictwo na pomienionych Dziobków małżonków i ich sukcesorów wlewając. Jakoż przez niniejszy zapis prawo swoje tak dekretami sądów burgrabskich przysądzone, jako i od konsukcesorów swoich nabyte na kupicieli Dziobków małżonków wlewają, zdają, dają, darują i rezygnują, onych zupełnie i już nienaruszanie przy rezygnacyi od sprzedawcę sławetnego p. Jąna Łukowica sub actu in iudicio viceadvocatiali scabinali Myslinicensi feria quarta post Dominicam Conductus Paschae proxima die 13 Aprilis Anno 1695to [13 IV 1695] uczynionej zachowują tak dalece, że pomienionym Dziobkom małżonkom i sukcesorom ich wolno będzie tego gruntu jako swego własnego zażywać, on komu by chcieli sprzedać, dać, darować i na swój pożytek jako najlepszy obrócić. Z której powziętej od tychże Dziobków małżonków za bliskość i poczęstki tego folwarku kontentacyjej mianowani pp. Letmantowie Dziobków kwitują i wieczny wyrok za siebie i sukcesorów swoich czyniąc, tak onych samych, jako i na potom sukcesorów ich wolnych czynią.